

omtale Lønningslovene altfor ofte. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad der ikke kan være ubekendt, at Grunden til, at Revisionsbestemmelserne som ind forrige Gang, var for det Første den, at man fandt Lønningerne temmelig høie, og dernæst at man gjennemgaaende her i Thinget, det tror jeg at turde sige, vente den Omorganisation af hele Embedsmastineriet. Jeg behøver ikke at minde de ældre Medlemmer om de forskjellige Forslag, der vare fremme dengang. De vare ikke faa, men man frasaaldt dem til Syvende og Sidst, fordi man vilde se Tiden an, og man indsatte faa Revisionsbestemmelserne, for at man kunde faae Leilighed til at optage Spørgsmaalet paamy.

N. P. Jensen: Man har i det foreliggende Lovforslags §§ 2 og 3 søgt at tilveiebringe en lovmæssig Ordning for begge de militære Ministerier, Noget, der hidtil ikke har været Tilfælde, idet de forskjellige Forslag, der saavel fra Krigs- som fra Marineministeriet til sine Lieder ere blevne fremsatte for det høie Ting om Ordningen af Krigs- og Marineministeriet, ikke have faaet Thingets Billigelse. Jeg maa sige, at jeg ikke vil være meget tilbøielig til i en Lønningslov at gaa med til at give Organisationsbestemmelser; men det er gjort faa ofte tidligere, at der vel af den Grund heller ikke vil være Vanffelighed for at indføre saadanne Bestemmelser i denne Lov. Men der er et andet Genhyn, som gjør, at jeg finder det ikke ganske heldigt at optage disse Bestemmelser i denne Lov. Jeg skal nærmest holde mig til Krigsministeriet, og jeg vil da sige, at jeg tror ikke, at man kan fastsætte Bestemmelser for Ordningen af Krigsministeriet, uanset de Bestemmelser, som gjælde for Hæren, og jeg skal anføre hvorfor. Man har her foreslaaet, at der skal være to Departementschefer i Krigsministeriet, og vi have som bekendt i Hæren Generalinspektør; Spørgsmaalet bliver da, om man ikke, naar man vil overveie dette Forhold, vil gaa den samme Vej som i Holland og Sveits og gjøre Generalinspektørerne til Departementschefer i Ministeriet for deres Vaabens Vedkommende, hvilket muligvis kunde bevirke, at man ikke fandt Anledning at ansætte særlige Departementschefer. — Jeg skal nævne et andet Spørgsmaal. Det er bekendt, at i alle de Revisionsforslag, som ere blevne forelagte for det høie Thing om Hæren, var der een Paragraf, som altid blev forhrynet med en lang Streg, idet man ikke vilde røre ved den; den angik Spørgsmaalet om Forpleiningskorpsets Ordning. Grunden var, at der hersker Uvil om, hvorvidt man i sin Tid havde handlet rigtig ved at udsøndre Forpleiningskorpsen af Ministeriet, og om det ikke vilde være rigtigst at føre det tilbage til sin tidligere Skikkelse som Armeintendantur. Men disse Spørgsmaal ville ikke ret

kunne finde deres Afgjørelse i en Lov af denne Bestaffenhed, og det forekommer mig derfor ønskeligt og rigtigst at indbringe et særligt Lovforslag om Krigs- og Marineministeriets Organisation. For Krigsministeriets Vedkommende vilde det da kunne blive drøftet i Forbindelse med Herlovsforslaget. Jeg finder, at dette vilde være faa meget mere rigtigst, som der i § 2 er en Bestemmelse, der hjemler de Paagjældende, som ansættes i Ministeriet, en vis Ret indenfor Hæren og overfor deres Forfremmelse. Det er disse Bemærkninger, jeg skal tillade mig at henstille til Overveielse.

Ville: De Yttringer, der faldt fra det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) her ligeoverfor, synes ikke at varsle særdeles gunstigt for den Modtagelse, som Lønningslovene kunne vente at finde her i Thinget. Det ærede Medlem har ved tidligere Leiligheder været Medlem af de Udvalg, som i Enkeltighederne behandlere Lønningslovene, og det er støttet paa de Erfaringer, som ligge for ham fra den Tid, at han nu har troet at kunne fremsætte en Indsigelse imod den Grundtanke, hvorpaa dette Lovforslag er bygget. Det vilde maaste føre for vidt, om man her vilde optage denne Debat igjen med det ærede Medlem, faa meget mere, som han har holdt sig til ganske almindelige Sætninger, paa hvilke det derfor ogsaa kun er muligt at give et ganske almindeligt Svar. Naar det ærede Medlem synes at gaa ud fra den Forudsætning, at i Ministerierne have Embedsmændene i Reglen som oftest eller dog meget ofte deres „Hovederhverv“ udenfor Ministerierne, tror jeg, at denne Sætning, udtalt i en saadan Almindelighed, maa være i allerhøieste Grad vildeledende. Dersom man vilde forudsætte, at de højere Embedsmænd i Ministerierne havde deres „Hovederhverv“ udenfor disse, vilde dette ganske vist tyde hen paa en Tilstand, der var i allerhøieste Grad usforsvarlig, og som ikke paa nogen Maade kunde taales. Hvad det ærede Medlem maa have tænkt paa, men hvad han ganske vist ikke tydelig udtrykte, var, at en Del af det underordnede Personale i Ministerierne havde et andet Erhverv ved Siden af det i Kontorerne. Hvorvidt dette Erhverv er et Hovederhverv for dem, eller, hvad der vistnok turde komme Sandheden en Del nærmere, om det er et Bieerhverv, er det vanskeligt at afgjøre; sikkert er det, at de Lønningsvillkaar, man tilbyder i Ministerierne for unge Mænd, der have gjennemgaaet en lang Udvikling, en kostbar Uddannelse, og som dog først i en temmelig moden Alder naae op til at faae fast Statsansættelse, ere i den Grad utilstrækkelige, at de i Virkeligheden ikke give den Paagjældende det, han behøver til at leve af. Derfor maa det underordnede Personale i Ministerierne søge ad anden Vej at skaffe det Supplement tilstede, uden hvilket de ikke ville være i Stand til at subsistere; Nogle maa manuducere, Andre undervise, Andre